

Η μόνη ήττα είναι η παραίτηση! (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/23KK6HV>]

Έχουμε μιλήσει κι άλλες φορές για τη δόξα του νικητή και τη δόξα του ηττημένου. Η δόξα του νικητή ήταν η δόξα που κερδίσαμε στη μάχη του Μαραθώνα και στη ναυμαχία της Σαλαμίνας, που νικήσαμε τους Πέρσες, στη μάχη της Τριπολιτσάς, που νικήσαμε τους Τούρκους, στον Ελληνο-Ιταλικό πόλεμο το '40, που ρίξαμε τους Ιταλούς στη θάλασσα και σε τόσες άλλες νίκες. Η δόξα του ηττημένου ήταν η δόξα του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες, που ηττήθηκε από τους Πέρσες, η δόξα του Παπαφλέσσα στο Μανιάκι, που ηττήθηκε από τον Ιμπραήμ, η δόξα στη μάχη των οχυρών (Ρούπελ, κλπ.), που ηττηθήκαμε από τους Γερμανούς, και σε τόσες άλλες ήττες, που δοξαστήκαμε εμείς και όχι ο νικητής. Σε όλες αυτές τις μάχες τη δόξα την κέρδισε αυτός που κατέβαλε τη μεγαλύτερη προσπάθεια, ανεξάρτητα αν ήταν νικητής ή νικημένος. Και σας ρωτώ, τώρα: ο Εφιάλτης, που δεν πολέμησε, αλλά πρόδωσε τους Σπαρτιάτες, κέρδισε καμιά δόξα; (η απάντηση, φυσικά, ήταν ομόφωνα "όχι").

Άρα (κάτι που τους το έχω πει χιλιάδες φορές!), και αυτός που νικά και αυτός που νικιέται κερδίζει κάτι -ο ένας τη χαρά της νίκης, ο άλλος της βελτίωσης, αφού έπαιξε με κάποιον καλύτερο. Ποιός είναι ο μόνος που χάνει;”. “Αυτός που δεν έπαιξε!” ήταν η απάντηση, που αν δεν την έπαιρνα θα καταλάβαινα ότι όλα αυτά που τους μαθαίνω τόσα χρόνια πήγαν στο βρόντο! Και συνέχισα, με κάποια συγκίνηση στον τόνο της φωνής μου: “Προσέξτε με τώρα παιδιά. Η ζωή είναι κι αυτή ένας αγώνας, ένα παιχνίδι. Και στη ζωή, όπως και στο παιχνίδι, βάζουμε στόχους, π.χ. να είμαι καλός στα μαθήματα, να μπω σε μια σχολή που μ’ ενδιαφέρει, να κάνω κάποια δουλειά που θα μου αρέσει και θα βγάλω πολλά χρήματα, κλπ. Φυσικά για να τα πετύχω όλα αυτά αγωνίζομαι, όπως και στο παιχνίδι. Άλλους από αυτούς τους στόχους τους πετυχαίνουμε και άλλους όχι, δηλαδή άλλες φορές “νικάμε” και άλλες “νικιόμαστε”. Αν δεν μπορούμε να βλέπουμε το κέρδος από την προσπάθειά μας είτε νικάμε, είτε νικιόμαστε, τότε δεν ξέρουμε να ζούμε και δεν μπορούμε να χαρούμε τη ζωή μας. Το μόνο χάσιμο στη ζωή, όπως και στο παιχνίδι, έρχεται όταν τα παρατήσουμε. Όσο αγωνιζόμαστε, πάντα κερδίζουμε.”

Τότε ήρθε η ώρα του ...κουλουριού, το οποίο σήκωσα ψηλά και τους είπα: “Θέλω να μου πείτε τι βλέπετε να κρατώ στο χέρι μου (“Ένα κουλούρι”, ήταν η φυσική απάντησή τους, που συνοδευόταν από περιέργεια για το “πού το πήγαινα”). Μπράβο! Χαίρομαι που όλοι βλέπετε ένα κουλούρι! Και χαίρομαι γιατί η αλήθεια είναι, παιδιά, ότι στο χέρι μου υπάρχει ένα κουλούρι, που έχει και μια τρύπα -τη βλέπετε, έτσι δεν είναι; Λοιπόν, το κουλούρι μαζί με την τρύπα είναι το παιχνίδι της ζωής. Σκέτο το κουλούρι, είναι η χαρά του παιχνιδιού, η χαρά της ζωής.

Όποιος, όπως εσείς, βλέπει στο παιχνίδι της ζωής μόνο το κουλούρι, αυτός το τρώει και χορταίνει χαρά στη ζωή του. Αυτός που από το κουλούρι βλέπει την τρύπα, μένει νηστικός από χαρά στη ζωή του. Σας εύχομαι, λοιπόν, όπως τώρα έτσι και πάντα στη ζωή σας, να βλέπετε τη χαρά του παιχνιδιού, τη χαρά της προσπάθειας και να μην τα παρατάτε ποτέ.

Και τώρα θα πούμε τα αποτελέσματα των αγώνων με έναν περίεργο τρόπο. Θα σας πω μόνο τι κέρδισε η κάθε ομάδα στον κάθε αγώνα.”

Και ξεκίνησα από την πρώτη μικτή ομάδα μας, που ήρθε 2η στον όμιλό της (5 ομάδες). Για να μη σας κουράζω, όμως, θα σας πω πώς είπα τ’ αποτελέσματα της δεύτερης μικτής ομάδας μας που ήρθε 5η στον όμιλό της, δηλαδή τελευταία (5 ομάδες), ώστε να καταλάβετε τον τρόπο που περιέγραψα παραπάνω (οι πόντοι είναι τυχαίοι, μιας και δεν τους έχω αυτή τη στιγμή πρόχειρους -η ομάδα που κέρδιζε πρώτη 15 πόντους νικούσε):

“Η δεύτερη μικτή ομάδα μας, στον πρώτο αγώνα της κέρδισε 8 πόντους και νικήθηκε, στον δεύτερο αγώνα της κέρδισε 12 πόντους και νικήθηκε, στον τρίτο αγώνα της κέρδισε 13 πόντους και νικήθηκε και στον τέταρτο αγώνα της κέρδισε 9 πόντους και νικήθηκε, κερδίζοντας την 5η θέση στον όμιλό της (χειροκροτήματα! -τελικά, το θέμα είναι πώς θα πεις κάτι).”.

Παρόμοια είπα και τ’ αποτελέσματα της ομάδας των αγοριών, που ήρθαν 4οι στον όμιλό τους (7 ομάδες), τελειώνοντας ως εξής: “Λοιπόν, υπήρξε κάποιος αγώνας που να μην κερδίσαμε κάτι;”. “Όχι”, ήταν η απάντηση, που με πολλή χαρά άκουσα.

Ακολούθησε η απονομή, μ’ εμένα να μνημονεύω τα καλά στοιχεία που επέδειξε το κάθε ένα παιδί και χωρίς καμία αναφορά στα άσχημα στοιχεία (και η αρνητική διαφήμιση, διαφήμιση είναι!). Ιδιαίτερα επαίνεσα ένα παιδί που χάρηκε περισσότερο από όλους τη συμμετοχή του στα παιχνίδια, παρόλο που αυτή ήταν πολύ περιορισμένη, λόγω κάποιων ακούσιων λαθών του αρχηγού της ομάδας του, τα οποία δεν αντιλήφτηκα κι εγώ έγκαιρα (βλέπεις, έκανα την “παρηγορήτρια” σε κάποιους άλλους! ...).

[Συνεχίζεται]